Sygn. akt II AKa 287/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogusław Tocicki
Sędziowie:	SSA Robert Wróblewski (spr.) SSA Wiesław Pędziwiatr
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręg. del. do Prok. Apelacyjnej Grażyny Nowickiej

po rozpoznaniu w dniach 15 października 2014r. i 26 listopada 2014 r.

rozpoznał sprawę ***Ł. K.***

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 245 k.k., art. 278 § 1 k.k.

Ł. R. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 158 § 1 k.k., art. 245 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k.
i art. 276 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. a także z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

D. K. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 245 k.k.;

P. W. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

Ł. A. (1)

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k., art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 288 § 1 k.k. oraz art. 245 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 17 kwietnia 2014 r. sygn. akt III K 125/12

I. ***zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:***

1) ***stwierdza, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w punkcie X części rozstrzygającej wobec oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1) i D. K. (1) – traci moc,***

2) ***oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1) uznaje za winnych tego, że w dniu 31 marca 2012 roku w P. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu, grożąc pozbawieniem życia oraz używając przemocy wobec M. Ł. (1) uderzali go drewnianą nogą od krzesła, bili go i kopali po całym ciele, w wyniku czego M. Ł. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia klatki piersiowej, złamania żebra IV po stronie lewej, złamania żebra VII i VIII po stronie lewej, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia na jego szkodę telefon komórkowy S. (...) o wartości 100 złotych oraz pieniądze – 500 złotych, po czym uszkodzili mienie znajdujące się w mieszkaniu M. Ł. (1) w ten sposób, że zrzucili na podłogę: lodówkę, telewizor, odtwarzacz DVD, szklaną ławę oraz wybili szyby w oknie, czym spowodowali straty w łącznej wysokości 1500 złotych na szkodę M. Ł. (2), to jest za winnych popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza oskarżonym kary: Ł. K., Ł. R. (1) oraz D. K. (1) po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności, zaś P. W. (1), przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., karę roku pozbawienia wolności,***

3) ***stwierdza, że obowiązki naprawienia szkody z punktu XII części rozstrzygającej wyroku mają charakter solidarny a ich wysokość określa na: 1500 zł na rzecz pokrzywdzonego M. Ł. (2) oraz 1100 zł na rzecz pokrzywdzonego D. K. (2),***

II. ***w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1), Ł. A. (1), P. W. (1) i D. K. (1) – utrzymuje w mocy,***

III. ***na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonym kary łączne pozbawienia wolności:***

1) ***Ł. K. – 3 (trzy) lata pozbawienia wolności,***

2) ***Ł. R. (1) – 5 (pięć) lat pozbawienia wolności,***

3) ***D. K. (1) – 3 (trzy) lata pozbawienia wolności,***

IV. ***zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. i adw. M. P. (1) po 600 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną z urzędu udzieloną oskarżonym D. K. (1) i P. W. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz dalsze 138 złotych tytułem zwrotu VAT,***

V. ***zwalnia oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1), Ł. A. (1), P. W. (1) i D. K. (1) od kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za obie instancje, zaliczając wydatki związane z postępowaniem odwoławczym na rachunek Skarbu Państwa.***

UZASADNIENIE

Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 31 marca 2012 r. ok. godz. 17:20 w P. – rejonu (...), w mieszkaniu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie M. Ł. (1), w ten sposób, że grożąc pozbawieniem życia zażądali od ww. wydania pieniędzy, po czym w sposób bezpośrednio zagrażający życiu przy użyciu drewnianej nogi od krzesła zakończonej śrubą zadawali uderzenia, a także bili i kopali nogami po całym ciele M. Ł. (1) doprowadzając go w ten sposób do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki S. (...) wartości 100

złotych oraz pieniądze w kwocie 500 złotych, w wyniku czego M. Ł. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia klatki piersiowej, złamania żebra IV po stronie lewej, złamania żebra VII i VIII po stronie lewej, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, a następnie dokonali uszkodzenia mienia znajdującego się w mieszkaniu, w ten sposób, że przy użyciu siły fizycznej zrzucili na podłogę lodówkę, telewizor, odtwarzacz DVD, szklaną ławę oraz wybili szyby w jednym oknie, czym spowodowali straty w wysokości łącznej 1500 złotych na szkodę M. Ł. (2),

tj. o przestępstwo z art. 280§2 kk i art. 157§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

Ł. K., D. K. (1) i Ł. R. (1) zostali oskarżeni o to, że:

II. ***w dniu 31 marca 2012r. w P. – rejonu (...), w budynku przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia K. D., w ten sposób, że bili pięściami po ciele, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156§ 1 kk lub 157§1 kk,***

tj. o przestępstwo z art. 158§1 kk

III. w dniu 31 marca 2012r. w P., rejonu (...), użyli groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na powołanego w toczącym się postępowaniu przygotowawczym świadka R. Ł.,

tj. o przestępstwo z art. 245 kk

Ł. K. i Ł. R. (1) zostali oskarżeni o to, że:

IV. w nocy z 20/21 marca 2012r. w P. – rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu, wykorzystując fakt znajdującej się w oknie mieszkania przy ul. (...) rozbitej szyby, przez znajdujący się w szybie otwór otworzyli okno, a następnie przedostali się do wnętrza mieszkania skąd zabrali w celu przywłaszczenia wieżę m-ki P. wraz z głośnikami o łącznej wartości 300 zł, czym działał na szkodę R. Ł.,

tj. o przestępstwo z art . 278 § 1 kk

Ł. A. (1) i Ł. R. (1) zostali oskarżeni o to, że:

V. w dniu 25 marca 2012r po godz. 21.00 przy ul. (...) w P. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie B. R. w ten sposób, że używając przemocy w postaci kopnięcia w pośladki i odepchnięcia znajdującego się w stanie nietrzeźwości pokrzywdzonego wtargnęli do mieszkania ww. oznaczonego nr (...), z którego następnie zabrali w celu przywłaszczenia telewizor marki (...) wartości 699 zł, portfel skórzany z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy i pieniędzy w kwocie około 100 zł oraz telefon komórkowy marki M. model G. wartości nie mniejszej niż 150 zł, czym działali na szkodę B. R.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 193kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VI. w dniu 25 marca 2012r po godz. 21.00 przy ul. (...) w P. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie D. K. (2) w ten sposób, że po uprzednim zażądaniu wydania pieniędzy, kopiąc i bijąc pięściami po całym ciele, w tym po głowie, klatce piersiowej i brzuchu i przewracając pokrzywdzonego doprowadzili go do stanu bezbronności powodując u niego obrażenia ciała w postaci ogólnych potłuczeń głowy, klatki piersiowej, palców lewej ręki, prawego kolana oraz lewej stopy skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia będący własnością pokrzywdzonego telefon komórkowy wartości 100 zł,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VII. ***w dniu 25 marca 2012r po godz. 21.00 przy ul. (...) w P., rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu umyślnie uszkodzili drzwi wejściowe do mieszkania nr (...) zamieszkiwanego***

przez D. K. (2) w ten sposób, że uderzając nieustalonym narzędziem w drzwi wejściowe do ww. mieszkania spowodowali powstanie trzech otworów na ich zewnętrznej powierzchni, powodując tym samym straty w wysokości 1 000 zł na szkodę D. K. (2),

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

Ł. A. (1) został ponadto oskarżony o to, że:

VIII. w dniu 25 marca 2012r po godz. 21.00 przy ul. (...) w P. rejonu (...), w celu wywarcia wpływu na A. C. i D. J. (1) groził w/w popełnieniem przestępstwa w przypadku powiadomienia organów ścigania,

tj. o przestępstwo z art. 245 kk

Sąd Okręgowy w Legnicy, wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014 roku (sygnatura akt III K 125/12), rozstrzygnął:

I. oskarżonych Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż z opisu czynu wyeliminował fragment „doprowadzając go w ten sposób do stanu bezbronności" i za to na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonym kary: Ł. K., oraz D. K. (1) po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności, oskarżonemu Ł. R. (1) 4 (cztery) lata pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu P. W. (1) na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 kk wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonych Ł. K., D. K. (1) i Ł. R. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 158 § 1 kk wymierzył oskarżonym kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności;

III. oskarżonych Ł. K., D. K. (1) i Ł. R. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 245 kk wymierzył oskarżonym kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. w zakresie czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku przyjął, iż stanowił on wykroczenie z art. 119 § 1 kw i na zasadzie art. 5 § 1 pkt 4 kpwsow postępowanie karne w tym zakresie umorzył wobec oskarżonych Ł. K. i Ł. R. (1), a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

V. oskarżonych Ł. A. (1), B. S. i Ł. R. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonym kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

VI. oskarżonych Ł. R. (1) i Ł. A. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż z opisu czynu wyeliminował fragment „doprowadzili go do stanu bezbronności" i za czyn ten na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonym kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

VII. oskarżonych Ł. R. (1) i Ł. A. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 288 § 1 kk wymierzył oskarżonym kary po 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego Ł. A. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 245 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesiące pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności połączył oskarżonym i wymierzył im kary łączne:

- ***Ł. K.*** 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

- ***Ł. R. (1)*** 6 (sześć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

- ***D. K. (1)*** 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

- ***Ł. A. (1)*** 3 (trzy) lata pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 72 § 1 pkt 4 i 5 kk oraz art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu P. W. (1) na okresy próby 4 (czterech) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązując do podjęcia i wykonywania w miarę możliwości pracy zarobkowej, oraz powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

XI. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonych Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1) do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody na rzecz pokrzywdzonego M. Ł. (1) w całości w zakresie czynu z punktu I, a także zobowiązał oskarżonych Ł. R. (1) i Ł. A. (1) do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody na rzecz pokrzywdzonego D. K. (2) w zakresie czynu z punktu VI i VII wyroku;

XII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa;

XIII. przyznał od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. J. (1) oraz na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. P. (1) kwoty po 2361,60 złotych uwzględniając w tym 23% VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu.

Z wyrokiem tym nie pogodzili się oskarżeni: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1), D. K. (1) i Ł. A. (1).

Obrończyni oskarżonego D. K. (1) zaskarżyła wyrok w całości co do oskarżonego D. K. (1) i ***zarzuciła***:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego, skutkujące dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przyjęcia, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa rozboju, mimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie, że oskarżony D. K. (1) ewentualnie mógł brać udział w bójce, konsekwencją czego było naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na: ustaleniu w części uzasadnienia o wymiarze kary, że oskarżony był wcześniej karany mimo, że ustalając stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że oskarżony był osobą niekaraną.

III. rażącą niewspółmierność wymierzonej kary jednostkowej za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku i tym samym orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności z pominięciem okoliczności, że oskarżony jest sprawcą młodocianym i nie był dotychczas karany sądownie.

Podnosząc te zarzuty obrończyni wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu ewentualnie rozważenie możliwości ustalenia, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego z art. 158 § 1 k.k. i wymierzenie mu na tej podstawie kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

2. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie X poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji z rozważeniem możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej.

Ewentualnie z ostrożności procesowej wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku co do oskarżonego D. K. (1) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania.

Obrończyni oskarżonego P. W. (1) zaskarżyła wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie I i ***zarzuciła*** błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony brał udział w dokonaniu rozboju na M. Ł. (1).

Tak formułując zarzut obrończyni wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Obrończyni oskarżonego Ł. A. (1) zaskarżyła wyrok w całości co do tego oskarżonego i ***zarzuciła***:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, przekraczające swobodną ocenę dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżony Ł. A. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów.

2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżony popełnił czyny zarzucane mu aktem oskarżenia, podczas gdy zebrany materiał dowodowy w szczególności zeznania samych pokrzywdzonych przeczą temu wnioskowi.

3. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, rażącą obrazę prawa procesowego mianowicie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 177 k.p.k., poprzez nie przeprowadzenie przez sąd dowodu zgłoszonego w piśmie obrońcy oskarżonego z dnia 12.12.2012 r

Podnosząc te zarzuty obrończyni wniosła o: uznanie, że zaskarżony wyrok jest oczywiście niesprawiedliwy, a w konsekwencji o zmianę tego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. A. (1) od zarzucanych mu czynów; ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Ł. R. (1) zaskarżył wyrok w całości co do tego oskarżonego i ***zarzucił***:

I. obrazę prawa materialnego w postaci art. 280 § 2 k.k. poprzez przyjęcie kwalifikacji powyższego przepisu w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, pomimo, że koniecznym dla wyczerpania znamion kwalifikowanej postaci rozboju jest posłużenie się narzędziem podobnie niebezpiecznym jak broń palna lub nóż, którym nie był fragment drewnianej nogi od krzesła, a tym samym czyn ten winien zostać zakwalifikowany z art. 280 § 1 k.k.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść w zakresie czynu opisanego w punkcie VI i VII części wstępnej wyroku polegający na uznaniu, że były to dwa odrębne przestępstwa, w sytuacji, gdy sekwencja zachowań oskarżonych, w szczególności ich zwartość czasowa wskazuje, że było to jedno przestępstwo, co winno skutkować wymierzeniem jednej kary za opisane zachowanie.

III. rażącą niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec Ł. R. (1) w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie uwzględnia łagodzących okoliczności przedmiotowych i podmiotowych dotyczących Ł. R. (1), które winny skutkować obniżeniem wymiaru kary łącznej.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- przyjęcie w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku kwalifikacji z art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu Ł. R. (1) za ten czyn kary 2 lat pozbawienia wolności.

- przyjęcie, że czyny opisane w punktach VI i VII części wstępnej wyroku stanowią jedno przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu Ł. R. (1) za ten czyn kary 2 lat pozbawienia wolności.

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączenie orzeczonych wobec oskarżonego Ł. R. (1) kar jednostkowych i wymierzenie kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie, z ostrożności procesowej, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy celem ponownego rozpoznania sprawy.

Obrońca oskarżonego Ł. K. zaskarżył wyrok w części, tj. w punktach I, II, III, i X części dyspozytywnej i ***zarzucił***:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasad obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań świadków: R. Ł., M. Ł. (1), K. D., M. J., K. J. (2), R. K., K. T. z całkowitym pominięciem okoliczności, że zeznania te są ze sobą sprzeczne, nielogiczne, były wielokrotnie zmieniane, a świadkowie Ci w odmienny sposób opisywali zdarzenie z dnia 31 marca 2012 r., a także naruszeniu zasad obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny opinii LK KWP we W., które to uchybienia doprowadziły do dokonania dowolnych i nieznajdujących podstaw w całokształcie materiału dowodowego ustaleń że:

- sprawcy rozboju dokonanego na pokrzywdzonym M. Ł. (1) posługiwali się niebezpiecznymi narzędziami w postaci drewnianej nogi od krzesła zakończonej śrubą, w sytuacji narzędziem tym został uderzony w głowę oskarżony P. W. (1), a na zabezpieczonej pałce znajdował się materiał genetyczny pochodzący od oskarżonego P. W. (1), które to okoliczności winny prowadzić do przyjęcia, że narzędziem tym posługiwał się M. Ł. (1) lub jedna z osób znajdujących się w chwili zdarzenia w jego mieszkaniu a nie oskarżeni.

- oskarżony Ł. K. brał czynny udział w dokonaniu rozboju na pokrzywdzonym M. Ł. (1) w sytuacji, gdy pokrzywdzony ani bezpośrednio po zdarzeniu, ani na rozprawie nie wskazał na oskarżonego Ł. K. jako napastnika, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takich ustaleń i przypisania oskarżonemu Ł. K. popełnienia zarzucanych mu w pkt I aktu oskarżenia czynu.

- oskarżony Ł. K. działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) oraz Ł. R. (1) w dniu 31 marca 2012 r. dokonał pobicia K. D., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k., w sytuacji gdy K. D. zaprzeczył jakoby miał zostać pobity, a ponadto nie wskazał iż nie doznał on jakichkolwiek obrażeń, a brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na doznanie przez niego jakichkolwiek obrażeń.

- oskarżony Ł. K. działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) oraz Ł. R. (1) w dniu 31 marca 2012 r. użył groźby bezprawnej w celu wywarcia na powołanego w toczącym się postępowaniu przygotowawczym świadka R. Ł., w sytuacji gdy pokrzywdzony nie był w stanie wskazać kto kierował do niego groźby, a nadto brak jest podstaw do przyjęcia na podstawie treści słów kierowanych do pokrzywdzonego, aby celem osób wypowiadających te słowa było wywarcie wpływu na świadka.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. K. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie I, II oraz III części wstępnej wyroku;

względnie:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. K. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie II oraz III części wstępnej wyroku oraz zmianę opisu czynu zabronionego i kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zabronionego słów „po czym w sposób bezpośrednio zagrażający życiu przy użyciu drewnianej nogi od krzesła zakończonej śrubą zadawali uderzenia" oraz zakwalifikowanie zarzucanego czynu jako występku z art. 280 § 1 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1) są częściowo zasadne. Niezasadna natomiast jest apelacja obrończyni oskarżonego Ł. A. (1).

I

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny miał powinność dokonania kontroli, czy istotnie, tak jak twierdzi obrończyni oskarżonego Ł. A. (1) Sąd Okręgowy, w trakcie postępowania dowodowego w toku rozprawy głównej, dopuścił się obrazy przepisów postępowania w stopniu, który mógł mieć wpływ na treść wyroku.

W apelacji obrończyni oskarżonego Ł. A. (1) sformułowano zarzutnaruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 177 k.p.k.: poprzez nie przeprowadzenie przez sąd dowodu zgłoszonego w piśmie obrońcy oskarżonego z dnia 12.12.2012 r. (punkt 3 apelacji).

Zarzut ten nie jest chybiony z następujących powodów.

Przede wszystkim nie wiadomo jak skarżąca argumentuje ten zarzut, ponieważ na próżno szukać jego uzasadnia w apelacji.

Z akt sprawy wiadomo (karta 979), że w dniu 17 grudnia 2012 roku do Sądu Okręgowego w Legnicy wpłynął wniosek obrończyni oskarżonego Ł. A. (1) o dopuszczenie dowodu z przesłuchania K. W. i M. P. (2) „na okoliczność zdarzenia". Na rozprawie w dniu 21 lutego 2012 roku (karta 1066o., akt) Sąd Okręgowy odczytał ten wniosek, a obecna na rozprawie obrończyni oskarżonego – aplikant adwokacki P. S., zobowiązała się do sprecyzowania tego wniosku dowodowego w terminie 3 dni. Z akt sprawy wynika, że wniosek ten sprecyzowany nie został.

Nie ulega wątpliwości, że strona w postępowaniu karnym ma prawo złożyć wnioski dowodowe, a rzeczą sądu jest je logicznie ocenić. W tych ramach jest najzupełniej oczywiste, że sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia wszystkich zgłoszonych przez strony dowodów, lecz tylko tych, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, przy czym dotyczące ich wnioski dowodowe, zgłoszone zwłaszcza przez obrońcę, powinny odpowiadać wymogom postawionym w art. 169 § 1 k.p.k.

Wniosek dowodowy powinien być konkretny, a wnioskodawca ma precyzyjnie wskazać okoliczności, które mają być udowodnione, gdyż - jak się podkreśla - w przeciwnym wypadku art. 170 k.p.k. straciłby swój sens, a organy procesowe zmuszone byłyby w nieskończoność dopuszczać nieokreślone wnioski dowodowe (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2001 r., V KKN 24/99, LEX nr 51667).

Nie sposób uznać, aby wniosek dowodowy był sformułowany prawidłowo, precyzyjnie – zgodnie z wymogami postawionymi w art. 169 § 1 k.p.k., kiedy oprócz oznaczenia dowodu zawiera jedynie sformułowanie „na okoliczność zdarzenia", co oczywiście nie odpowiada ustawowemu wymogowi wskazania okoliczności, które mają być udowodnione.

Niewątpliwie dostrzegła to także aplikantka adwokacka, substytut skarżącej, skoro zobowiązała się do sprecyzowania – przedmiotowego dla zarzutu – wniosku dowodowego. Jak wynika z akt sprawy do tego jednak nie doszło ani w terminie przyjętym przez obrończynię, ani w terminie późniejszym.

II

Skarżący mają rację wówczas, kiedy krytykują wyrok Sądu Okręgowego co do tego, że drewniana noga od krzesła, którą posłużono się podczas zdarzenia opisanego w punkcie I zaskarżonego wyroku, zabezpieczona dla potrzeb postępowania, stanowi niebezpieczne narzędzie w rozumieniu art. 280 § 2 k.k.

Jest tak dlatego, ponieważ zachowanie sprawcy w przypadku przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia przy zastosowaniu jednego z wyliczonych taksatywnie w tym przepisie

sposobów działania, przybierających postać: posługiwania się przez sprawcę bronią palną, posługiwania się nożem, posługiwania się innym, podobnie niebezpiecznym przedmiotem, posługiwania się środkiem obezwładniającym albo działaniu sprawcy w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub działaniu sprawcy wspólnie z inną osobą, która posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem, środkiem obezwładniającym lub działa w sposób bezpośrednio zagrażający życiu. Podkreślić przy tym trzeba, że zawarte w art. 280 § 2 k.k. wyliczenie sposobów działania sprawcy ma charakter enumeratywny, co oznacza, że dopuszczenie się innego niż opisane w tym przepisie sposobu zachowania uniemożliwia przypisanie sprawcy kwalifikowanej postaci rozboju.

Przy dokonywaniu oceny "niebezpieczności" przedmiotu z punktu widzenia kwalifikacji prawnej z art. 280 § 2 k.k. istotne znaczenie mają takie cechy (właściwości) przedmiotu, które sprawią, że wykorzystanie zwykłych funkcji lub działania przedmiotu przeciwko człowiekowi spowoduje powstanie realnego zagrożenia o równowartości odpowiadającej użyciu broni palnej lub noża (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 maja 2003 r., I KZP 13/03, OSNKW 2003, nr 7-8, poz. 69).

Tymczasem Sąd Apelacyjny, podczas rozprawy odwoławczej, poddał tę drewnianą nogę oględzinom (karta 1769 akt). Jest to po prostu drewniany kołek o długości 43 cm i wadze 95 gramów (karta 1763 akt). Nie sposób tym samym uznać, aby in concreto sprawcy posługiwali się „innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem”, skoro owa noga nie jest przedmiotem niebezpiecznym ani ze względu na swoją konstrukcję, ani właściwości.

W takim stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i po zmianie opisu czynu, przypisał oskarżonym: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1) przestępstwo kwalifikowane m.in. z art. 280 § 1 k.k.

III

W apelacji obrońców oskarżonych: D. K. (1), Ł. A. (1) i Ł. K. postawiono ***zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to: art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (punkty I ww. apelacji).***

Zarzut ten jest chybiony z następujących powodów.

Ponowna analiza akt sprawy przekonuje definitywnie, że Sąd I instancji wykorzystał w toku rozprawy głównej wszelkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji tez aktu oskarżenia i twierdzeń obrony, w granicach niezbędnych dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy, a w końcowym rezultacie dla rozstrzygnięcia o prawnej odpowiedzialności oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1), D. K. (1) i Ł. A. (1).

W szczególności Sąd meriti przesłuchał w toku rozprawy oskarżonych, w zakresie w jakim zdecydowali się oni na złożenie wypowiedzi przed Sądem, odczytując w pozostałym zakresie wcześniej składane przez nich wyjaśnienia. W sposób nienaganny Sąd przeprowadził dowody z zeznań świadków, w wypadkach dostrzeganych rozbieżności w treści oświadczeń składanych na kolejnych etapach postępowania w sprawie, lub niepamięci szczegółów zdarzenia, odczytując protokoły wcześniej złożonych przez nich zeznań. Z uwagą i niezbędną szczegółowością Sąd uwzględnił także złożone w tej sprawie, i dla niej przydatne, opinie biegłych.

W tej sprawie miała także znaczenie bezpośredniość postępowania dowodowego na rozprawie głównej. Nie ulega wątpliwości, że zasada bezpośredniości odgrywa obok zasady swobodnej oceny dowodów rolę trudną do przecenienia.

To właśnie Sąd pierwszej instancji dowody z wyjaśnień każdego z oskarżonych, a także z zeznań świadków, których zeznania miały istotne dla sprawy znaczenie przeprowadził bezpośrednio na rozprawie głównej, miał bezpośredni z nimi kontakt w toku realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone przez oskarżonych wyjaśnienia kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiwanych, ich reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. To właśnie ten bezpośredni kontakt z osobami przesłuchiwanymi stwarzał właściwe warunki dla oceny wiarygodności składanych przez nich wyjaśnień i zeznań.

W wyczerpującym uzasadnieniu pisemnym wyroku, sporządzonym starannie i z dbałością o uwzględnienie i szczegółową analizę wszelkich faktów w sprawie istotnych, Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie logicznej zebrane dowody, w sposób w pełni przekonywający oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie odnośnie wiarygodności tych dowodów, które Sąd włączył do faktycznej podstawy wyroku i dlaczego nie dał wiary pozostałym dowodom. Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.); a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k.

Zasadnym w tej sytuacji będzie przypomnienie utrwalonego od lat poglądu sformułowanego tak w doktrynie, jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procesie dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody, lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolnoodwoławczej.

Zarzut przy tym obrazy przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdy nadto sąd nie orzeknie, z obrazą art. 410 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k. Tego rodzaju uchybień, tak w procesie dokonywania ustaleń faktycznych, jak też w odniesieniu do uzasadnienia wyroku Sądu meriti, sąd odwoławczy - jak wyżej wskazano - nie stwierdził i ich istnienia w żadnym stopniu nie uwiarygodnili skarżący.

Wbrew temu co wynika z apelacji dowody, które podlegały weryfikacji Sądu Okręgowego, ocenione zostały zgodnie z regułami swobody określonymi w art. 7 k.p.k., a swoje w tym względzie stanowisko Sąd ten w sposób należyty umotywował w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) nie daje podstaw do apriorycznego preferowania lub dyskwalifikowania jednych dowodów na rzecz drugich i to według klucza najkorzystniejszego dla oskarżonych. Mając na uwadze zasady prawa dowodowego o wartości dowodowej nie decyduje to czy poszczególne dowody są korzystne albo niekorzystne dla oskarżonych, ale treść każdego z dowodów konfrontowana z innymi dowodami. Istotne także jest, by - tak jak w przedmiotowej sprawie uczynił to Sąd Okręgowy - stanowisko takie zostało należycie i przekonująco uzasadnione, a ocena ta była wszechstronna i wnikliwa. Słusznie więc, bo zgodnie z tymi zasadami, postąpił Sąd Okręgowy, kiedy preferencjom tym nie uległ.

Odmienna ocena dowodów, korzystna dla oskarżonych, jest naturalnie prawem każdego z apelujących. Nie wynika z niej jednak samo przez się, by ocena dokonana w sprawie przez Sąd Okręgowy charakteryzowała się dowolnością.

Równość wobec prawa, stanowiąca podstawę wszelkiej sprawiedliwości, wymaga, aby zasady postępowania dowodowego były stosowane bez względu na to kto in concreto na tym korzysta a kto traci. Nie ma więc w polskim prawie dowodowym takiej reguły, która nadawałaby pierwszeństwo dowodom korzystnym dla oskarżonego przed dowodami przemawiającymi na jego niekorzyść, tak jak i nie ma reguły o przeciwstawnej wymowie.

Sąd orzekający ma prawo, a nawet obowiązek, oceniania wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), oznacza konieczność znajdowania się w polu uwagi sądu w chwili rozstrzygania wszystkich okoliczności. Nie chodzi zaś o to, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygania polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Z obowiązku tego Sąd Okręgowy wywiązał się należycie. Sąd ten bowiem wnikliwie analizował wszystkie wyjaśnienia poszczególnych oskarżonych oraz zeznania świadków i logicznie wykazał, które i dlaczego oraz w jakim zakresie są wiarygodne. Ocenę tę przeprowadzono z poszanowaniem zasady obiektywizmu, na podstawie wszechstronnej analizy całokształtu materiału dowodowego. Nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów) czy logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) i jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc w sposób odpowiadający zasadzie swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

Zasada in dubio pro reo, zawarta w przepisie art. 5 § 2 k.p.k., której obrazę zarzuca skarżąca w odniesieniu do ustalenia sprawstwa oskarżonego Ł. A. (1), nie jest naruszona, jeżeli sąd - tak jak w tej sprawie Sąd Okręgowy - ma w polu swego widzenia wszystkie dowody i fakty dotyczące każdego z oskarżonych, zarówno te, które są dla nich korzystne, jak i te, które przemawiają na ich niekorzyść, poddaje je ocenie i analizie zgodnej ze wskazaniami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz gdy w sprawie brak jest takich wątpliwości, które mimo wszelkich starań organu procesowego nie da się usunąć.

Nie można także zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć (tak Sąd Najwyższy w niepublikowanym postanowieniu z dnia 13 maja 2002 roku, V KKN 90/01).

W wypadku zatem, gdy pewne ustalenia faktyczne (tak, jak w tej sprawie) zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen, a tego w apelacji obrończyni oskarżonego Ł. A. (1) nie wykazano.

IV

W apelacji obrońców oskarżonych: Ł. R. (1), P. W. (1), Ł. A. (1) i D. K. (1) postawiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Zarzut ten jest chybiony.

Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), na przykład: błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: "gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania", nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze "dowolności". Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW

5/1975, poz. 58). Natomiast zarzut błędu w ustaleniach o charakterze "braku" wiąże się ze wskazaniem nowych faktów lub dowodów (zob. art. 427 § 3 k.p.k.).

Tym samym zarzut taki może okazać się trafnym tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 k.p.k.). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, poprzestając na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 k.p.k., nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia.

Po przeprowadzeniu przez Sąd Apelacyjny kontroli odwoławczej należy stwierdzić, że Sąd I instancji w sposób poprawny zgromadził materiał dowodowy, dokonał prawdziwych ustaleń faktycznych, a także wyprowadził słuszne wnioski co do winy każdego z oskarżonych.

Apelujący stawiają tezę, która – w ich przekonaniu – ma uzasadniać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Opiera się ona na założeniu, że to oskarżeni, wyjaśniali prawdę. Poparcia przedstawionej przez oskarżonych wersji wydarzeń skarżący doszukują się w zeznaniach: R. Ł. i K. D. (apelacja obrończyni oskarżonego P. W.) oraz D. K. (2) i D. J. (2) (apelacja obrończyni oskarżonego Ł. A.). Pozostałe natomiast dowody, jednoznacznie świadczące o sprawstwie oskarżonych, apelujący odrzucają twierdząc, że są niewiarygodne.

Tym samym obrońcy ponownie forsują stanowisko jakie w swoich wyjaśnieniach zajęli oskarżeni. Wskazują przy tym fragmenty innych dowodów, które mają świadczyć o wiarygodności wersji przedstawionej przez oskarżonych, która wyklucza ich udział w zdarzeniach. Z całą stanowczością trzeba podkreślić – dowodów i wersji, których treść była Sądowi Okręgowemu doskonale znana i została przez ten Sąd szczegółowo rozważona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strony 18-24).

Na tym przede wszystkim gruncie skarżący wyrażają przekonanie, że zebrane dowody i ujawnione okoliczności, które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne nie dawały podstawy do przyjęcia, że oskarżeni są sprawcami przypisanych im czynów.

W związku z tak sporządzonym zarzutem i takim jak wyżej scharakteryzowano jego uzasadnieniem, merytoryczne odniesienie się do jego słuszności lub błędności nie jest możliwe. Wymagałoby to bowiem powtórzenia całego toku rozumowania Sądu pierwszej instancji, przeprowadzenia powtórnie analizy dowodów, odtworzenia podstaw dokonanych przez ten Sąd ustaleń faktycznych, czyli powtórzenia postępowania rozpoznawczego z tą różnicą, że dokonanego nie w oparciu o bezpośrednią realizację dowodów, lecz wyłącznie w oparciu o dowody z zawartych w aktach sprawy dokumentów. Takie wszakże przedsięwzięcie byłoby oczywiście sprzeczne z funkcją kontrolną sądu odwoławczego, która z racji samej swej istoty nie może polegać na powtórzeniu czynności kontrolowanych.

Wystarczy zatem powiedzieć, że Sąd Okręgowy – wbrew temu co wynika z apelacji – trafnie wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione albo nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wszelkie wątpliwości jakie w tej mierze wysunięto w apelacjach zostały właśnie tam rozwiane.

Nie ma przy tym racji obrońca oskarżonego Ł. R. (1), kiedy w apelacji (punkt II) stwierdza, że czyny opisane w punktach VI i VII części wstępnej zaskarżonego wyroku, przypisane oskarżonemu w punktach VI i VII części rozstrzygającej, stanowią jedno przestępstwo. Jest tak dlatego, ponieważ zgodnie z prawdziwymi ustaleniami Sądu Okręgowego (strona 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) oskarżeni najpierw, na korytarzu dokonali rozboju na D. K. (2), a następnie, kiedy pokrzywdzonemu udało się – wykorzystując chwilową nieuwagę napastników – uciec do swojego mieszkania i zamknąć drzwi, pobiegli za nim i tam kopali w te drzwi, próbowali je sforsować, na skutek czego wybili w nich trzy otwory. Tym samym umyślnie uszkodzili je, powodując straty w wysokości 1000 złotych.

V

Odnosząc się szczegółowo do apelacji obrońców należy odnotować.

Odnośnie do czynu oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1) (przestępstwo rozboju popełnionego na szkodę M. Ł. (1)).

Rzeczywiście Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne dotyczące przestępstwa przypisanego oskarżonym: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1) przede wszystkim na podstawie zeznań M. Ł. (1) (karty 29-30, 38-39, 170, 13350.-1337 akt). Zeznania te nie są jednak odosobnione dowodowo, bowiem co do okoliczności mających istotne znaczenie w tej sprawie, znajdują potwierdzenie w zeznaniach: R. Ł. (karty 15-17, 42-43, 169, 180, 445, 14330.-1436 akt), który obserwował końcową fazę napadu na mieszkanie swojego ojca M. Ł. (1) i M. J. (k. 537 akt) oraz częściowo w wyjaśnieniach oskarżonych: Ł. K. (k. 112-113, 373-376, 12030., akt), Ł. R. (1) (k. 79-81, 132, 12020., akt), D. K. (1) (k. 143, 1205-12050., akt) i P. W. (1) (k. 157 akt).

Okoliczności przedstawione przez ww. świadków i oskarżonych zweryfikowano także za pomocą dowodów w postaci: opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, opinii z przeprowadzonych badań biologicznych i oględzin miejsca zdarzenia.

Nie może przy tym dziwić, z uwagi na charakter czynu przypisanego oskarżonym, że przebieg wypadków mógł zostać odtworzony wyłącznie na podstawie relacji osób, które przebywały wówczas wewnątrz lub w pobliżu mieszkania przy ulicy (...) w P..

W szczególności z wyjaśnień oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1), D. K. (1) i P. W. (3) jednoznacznie wynika, że do mieszkania M. Ł. (1) oskarżeni ci poszli wspólnie po to, aby oskarżony P. W. (3) odebrał swój telefon komórkowy. O tym natomiast co działo się w mieszkaniu świadczą przede wszystkim zeznania M. Ł. (1), zaś z zeznań R. Ł. i M. J. wiadomo, kto z oskarżonych i w jakim celu wybiegł na korytarz.

Fakt, że oskarżony P. W. (1) stał przed drzwiami prowadzącymi do mieszkania M. Ł. (1), jednoznacznie wynika z zeznań R. Ł.. W realiach tej sprawy okoliczność ta, nie pozbawia słuszności wniosku sformułowanego przez Sąd Okręgowy, że oskarżony P. W. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z będącymi w mieszkaniu oskarżonymi: Ł. K., Ł. R. (1) i D. K. (1). Jest tak dlatego, ponieważ wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, że współdziałający sprawcy łącznie (nie zaś każdy z osobna) muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań. Odnotować tutaj trzeba, że taka ocena prawna dotyczy nie tylko zachowania się oskarżonego P. W. (1), ale także oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1) i D. K. (1).

Kwestia ta jest najwyraźniej dostrzegalna właśnie przy tzw. przestępstwach dwuetapowych, do których należy przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. Istotne tutaj jest, tak jak w niniejszej sprawie, aby w rezultacie takiej wspólnie podjętej akcji, w sumie zrealizowane zostały wszystkie znamiona rozboju.

To prawda, że pokrzywdzony M. Ł. (1) nie był w stanie rozpoznać wszystkich napastników oraz i to, że jego zeznania nie są identyczne we wszystkich aspektach zdarzenia. Wbrew jednak temu, co może wynikać z apelacji, nie jest to w stanie przekreślić wiarygodności relacji tego świadka. Różnice jakie znajdują się w tych zeznaniach należy przypisać wyłącznie dynamicznemu charakterowi zdarzenia, na co jeszcze nałożyły się emocje pokrzywdzonego o bardzo dużym nasileniu. W takiej sytuacji nie sposób od nikogo wymagać, aby relacja z takiego zdarzenia zawierała wszystkie okoliczności towarzyszące zdarzeniu, była jednoznaczna, identyczna i wyczerpująca. Tym bardziej, że zeznania M. Ł. (1) Sąd Okręgowy weryfikował innymi dowodami. Sąd ten bowiem, właśnie w ten sposób, przeanalizował te zeznania (strony 18-21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) i dopiero na tej podstawie sformułował poprawnie logicznie wniosek o prawdomówności M. Ł. (1).

Podczas rozprawy odwoławczej przesłuchano I. B.. Z zeznań tego świadka wynika, że oskarżony Ł. R. (2) nie mógł uczestniczyć w zdarzeniach opisanych w punktach I, II i III części wstępnej zaskarżonego wyroku, gdyż w tym czasie przebywał w innym miejscu, w towarzystwie (...). Zeznania te są zupełnie odosobnione dowodowo, kiedy zważyć – już

tylko – że z wyjaśnień samego oskarżonego Ł. R. (1) (k. 79-81, 132, 1202o., akt) jednoznacznie wynika, że oskarżony ten oczywiście był w tym czasie w mieszkaniu M. Ł. (1), co więcej – tuż po wybiegnięciu z tego mieszkania – pobił K. D. i groził R. Ł., do czego przecież się przyznał.

Na podstawie tych wszystkich dowodów nie można mieć wątpliwości co do tego, że oskarżeni: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1) są sprawcami czynu przypisanego w punkcie I, podpunkcie 2 wyroku Sądu Apelacyjnego.

Odnośnie do czynów przypisanych oskarżonym: Ł. K., Ł. R. (1) i D. K. (1) w punktach II i III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

To prawda, że pokrzywdzony K. D. zeznał, że jest pewny jedynie tego, że oskarżeni szarpali go i odpychali. Nie był natomiast pewien, czy i kto bił go pięściami. Okoliczności te natomiast wynikają jednoznacznie z zeznań R. Ł. (k. 42-43, 1435 akt) i K. J. (2) (k. 52-54, 1268-1269 akt) oraz częściowo z wyjaśnień oskarżonego Ł. R. (1) (k. 554-556, 1203 akt) i D. K. (1) (k. 143, 1205-1205o., akt).

Natomiast co do groźby w celu wywarcia wpływu na świadka R. Ł. miarodajne są zeznania tego świadka (k. 42-43, 1435 akt), z których jednoznacznie wynika, że oskarżeni: Ł. K., Ł. R. (1) i D. K. (1), dobijając się do drzwi mieszkania, w którym znajdował się R. Ł., grozili mu pobiciem i zniszczeniem jego mienia za to, że złożył na Policji doniesienie o kradzieży.

Odnośnie do czynów przypisanych oskarżonemu Ł. A. (1) (punkty VI, VII i VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).

Przede wszystkim nie można podzielić zapatrywania skarżącej co do tego (strona 2 apelacji), że in concreto: „ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ma żadnego bezpośredniego dowodu wskazującego na winę oskarżonego (Ł. A. – przyp. Sądu Apelacyjnego)". Otóż sama skarżąca, już w następnym akapicie, przyznaje, że dowód taki oczywiście istnieje. Są nimi wyjaśnienia oskarżonego Ł. A. złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Sprawstwo oskarżonego Ł. A. (1) i oskarżonego Ł. R. (1), odnośnie do rozboju dokonanego na B. R. (punkt V części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku) ewidentnie wynika z wyjaśnień współoskarżonego B. S. (k. 269-270 akt) oraz korespondujących z nimi zeznań pokrzywdzonego (k. 230-232 akt), na co słusznie wskazuje Sąd Okręgowy analizując pozostały, istotny w tej mierze, materiał dowodowy (strony 22-23 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Odnośnie do czynów przypisanych oskarżonym Ł. A. (1) i Ł. R. (1) w punktach VI i VII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację i zapatrywania Sądu Okręgowego zawarte na stronie 24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Jest tak dlatego, ponieważ wnioski jakie tam sformułowano są logiczne i mają solidne podstawy dowodowe. Sprawstwo oskarżonych jednoznacznie wynika z zeznań: pokrzywdzonego D. K. (2) (k. 211-212, 1389-1390 akt), K. P. (k. 429-430 akt) oraz przede wszystkim z wyjaśnień oskarżonego Ł. R. (1) (k. 220-221 akt). W tym świetle ustaleniom Sądu Okręgowego nie sprzeciwiają się zeznania J. S. (k. 1770 akt), złożone podczas rozprawy odwoławczej.

Odnośnie do czynu przypisanego oskarżonemu Ł. A. (1) w punkcie VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Z zeznań pokrzywdzonych A. C. (k.227-228, 273-274, 431-432 akt) i D. J. (3) (k. 276-277, 1579-1580 akt) w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżony Ł. A. (1), po rozboju dokonanym na B. R., wynosząc z mieszkania pokrzywdzonego skradziony telewizor, groził obserwującym zdarzenia (A. C. i D. J. (3)) „rozprawienie się" z nimi w przypadku powiadomienia o tym co widziały Policji. Szeroko i trafnie mowa jest o tym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strony 22-23).

W świetle tych dowodów sprawstwo i wina oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1), D. K. (1) i Ł. A. (1) nie mogą być skutecznie kwestionowane przed sądem, w szczególności nie czynią tego skarżący w swych apelacjach.

VI

Czyny przypisane oskarżonym, za wyżej omówionym wyjątkiem, zostały prawidłowo opisane i zakwalifikowane.

Kara wymierzona oskarżonemu Ł. A. (1), tak za poszczególne przypisane mu przestępstwa, jak i kara łączna pozbawienia wolności – w świetle okoliczności zasadnie dostrzeżonych przez Sąd Okręgowy i właściwie ocenionych (strona 26 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), w szczególności tych obciążających tego oskarżonego – jest karą zasłużoną i sprawiedliwą.

Odnośnie do pozostałych oskarżonych (Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1) i D. K. (1)), Sąd Apelacyjny – uwzględniając dokonaną zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym w punkcie I, podpunkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego i co za tym idzie, w ocenie Sądu Apelacyjnego konieczny wpływ tej zmiany na wymiar kary za to przestępstwo, wymierzył stosowną karę poszczególnym oskarżonym.

Uwzględniono przy tym częściowo zarzut zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. R. (1) (punkt III), gdyż jest on częściowo uzasadniony.

Natomiast wymierzając karę oskarżonemu D. K. (1) uwzględniono także jako okoliczność łagodzącą to, że oskarżony ten jest młodociany i nie był dotychczas karany. Oczywiście bowiem należy przyznać rację skarżącej, kiedy w apelacji (punkt II), zarzuca, że Sąd Okręgowy błędnie uznał za okoliczność obciążającą zaszłości kryminalne tego oskarżonego.

Z pewnością kary wymierzone każdemu z oskarżonych do łagodnych nie należą, ale nie sposób mówić (w okolicznościach tej sprawy) o ich rażącej niewspółmierności. Jest tak dlatego, ponieważ Sąd Okręgowy, wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami jej wymiaru, a granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary określonych w art. 53 k.k.

Kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonych: Ł. K., Ł. R. (1), P. W. (1), D. K. (1) i Ł. A. (1) mieści się w granicach ustawowych (art. 86 § 1 k.k.) i – w ocenie Sądu Apelacyjnego – nie można jej uznać za nadmiernie surową, skoro orzeczono ją przy zastosowaniu zasady asperacji.

Zmieniono także zaskarżony wyrok w części dotyczącej obowiązku naprawienia szkody, o czym Sąd Okręgowy niepoprawnie rozstrzygnął w punkcie XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny, mając na uwadze słuszny interes pokrzywdzonych, uznał, że obowiązki te powinny mieć charakter solidarny i jednocześnie określił ich wysokość w oparciu o poprawnie ustaloną przez Sąd Okręgowy wysokość szkody wyrządzonej poszczególnymi przestępstwami.

VII

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed Sądem Apelacyjnym rozstrzygnięto w myśl zasady wyrażonej w art. 29 ustawy – Prawo o adwokaturze.

Oskarżonych zwolniono od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym wobec ustalenia, że byłby to dla każdego z nich nadmierny ciężar finansowy. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowi art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.